

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa J. S. i M. S.
przeciwko (...) Bank S.A. w W.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 października 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 października 2018 r., sygn. akt V ACa (...),

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 października 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanego (...) Banku S.A. w W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 3 listopada 2016 r., którym został pozbawiony w całości wykonalności bankowy tytuł wykonawczy wydany przeciwko powodom J. S. i M. S. Pozwany Bank uzasadnił wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od tego

wyroku „występowaniem w niniejszej sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które wyraża się w pytaniach, czy:

1. samo stwierdzenie, że postanowienia indeksacyjne do waluty obcej konkretnej umowy, na podstawie której został następnie wystawiony tytuł wykonawczy w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego opatrzonego w klauzulę wykonalności, są niedozwolone, jest wystarczające zawsze, w każdej sytuacji, dla pozbawienia go wykonalności w całości, czy też takie ustalenie konkretyzuje potrzebę dalszego badania, w jakim zakresie owa wykonalność musi zostać uchylona, w szczególności jeżeli umową stron abuzywność została już usunięta;

2. art. 385¹ § 1 i 2 k.c. pozwalają na rekonstrukcję woli stron umowy w sytuacji usunięcia z umowy indeksowanej do waluty obcej klauzul jedynie w zakresie odniesienia do stosowania przez Bank tabel kursowych w sposób, który będzie respektował wolę obu stron umowy co do istotnych postanowień umowy kredytu oraz uwzględniał charakter, ogólną systematykę i całokształt postanowień umowy z uwzględnieniem interesu konsumenta i dobrych obyczajów, a jeżeli tak, to czy należy to uczynić w oparciu o zawarty aneks nr 1 z dnia 22 lutego 2010 r. do umowy, czy też koniecznym będzie sięgnięcie do przepisu prawa o charakterze dyspozytywnym.”

W odpowiedzi na skargę powodowie wniesli o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należyście uzasadnione przez skarżącego (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Warunki, jakim powinno odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Skarga pozwanego warunków tych nie spełnia.

Skuteczne powołanie się na przyczynę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wymaga, poza precyzyjnym sformułowaniem określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym oraz wskazaniem przepisu stanowiącego źródło jego powstania, zaprezentowania

stosownej argumentacji wykazującej istnienie na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych i występowanie poważnych trudności w jego rozwiązaniu oraz wyjaśnienia dlaczego jest ono istotne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Żadne z pytań skarżącego nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. i nie zostało prawidłowo sformułowane ani uzasadnione. Pierwsze z nich, niezawierające oznaczenia przepisu, który ma być źródłem istotnych wątpliwości i dotyczące wiązania określonego faktu „zawsze, w każdej sytuacji” z konkretnymi skutkami, jest nadmiernie uogólnione i po części w istocie retoryczne. Drugie pytanie odnosi się bezpośrednio do konkretnych okoliczności sprawy i odpowiedź na nie wiązałaby się z oceną zarzutu kasacyjnego.

Twierdzenie o spełnieniu omawianej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostało wsparte argumentacją prawną przekonującą, że w sprawie pojawił się poważny, dotychczas nierozwiązany, abstrakcyjny problem prawny, który wymaga wypowiedzi Sądu Najwyższego. Uzasadnienie wniosku pozwanego sprowadza się do przytoczenia fragmentów orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów powszechnych lub do powołania tylko dat ich wydania oraz sygnatur, bez przedstawienia wywodu wyjaśniającego ich znaczenie dla wsparcia tezy o istnieniu zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3, art. 99 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.